

Sygnatura akt III C 611/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Suchecka

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko G. T.

- o roszczenia z umów bankowych

oddala powództwo.

Sygn. akt III C 611/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 grudnia 2016r. wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 11 kwietnia 2016r. powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej G. T. kwoty 42.093,84 zł wraz z odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym od kwoty 27.016,40 zł za okres od dnia 1 października 2015r., odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 13.992,44 zł od dnia wniesienia pozwu oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 85 zł od dnia 1 kwietnia 2016r, a nadto zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powyższe kwoty wynikają z umowy pożyczki z dnia 4 listopada 2011r. odpowiednio tytułem niespłaconego kapitału, odsetek umownych za opóźnienie w spłacie rat kredytu oraz opłat windykacyjnych. Istnienie wierzytelności potwierdza wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 31 marca 2016r.

W odpowiedzi na pozew pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady i wysokości podnosząc, że nie został przedstawiony sposób ustalenia roszczenia, a nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Powód w piśmie procesowym p z dnia 18 października 2016r. wskazał między innymi, że umowa pożyczki została wypowiedziana z uwagi na naruszenie warunków spłaty i roszczenie stało się wymagalne z dniem 18 października 2012r., od którego należy liczyć bieg terminie przedawnienia.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 4 listopada 2011r. powód zawarł z pozwaną umowę pożyczki gotówkowej na kwotę 36.000 zł netto, a 44.640 zł brutto (uwzględniającej opłatę przygotowawczą i opłatę za ubezpieczenie). Pożyczka miała być spłacana w miesięcznych ratach odsetkowo-kapitałowych według ustalonego harmonogramu przez okres od 4 grudnia 2011r. do 4 listopada 2016r. Zgodnie z pkt 22 umowy bank ma prawo wypowiedzieć umowę w formie pisemnej z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niespłacenia przez pożyczkobiorcę w terminach wynikających z umowy

pełnych rat pożyczki za dwa okresy płatności, o ile bank wyznaczy dodatkowy termin do spłaty zaległości, wynoszący co najmniej 7 dni od daty otrzymania przez pożyczkobiorcę wezwania do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy i w tym terminie pożyczkobiorca nie spłaci zaległości.

Pozwana od 5 marca 2012r. zaprzestała spłacania pożyczki zgodnie z ustalonym harmonogramem, powstało zadłużenie przekraczające wysokość dwóch pełnych rat pożyczki. Pismem z dnia 4 września 2012r. bank rozwiązał umowę pożyczki za wypowiedzeniem i wezwał pozwaną do zwrotu należności głównej wraz z odsetkami.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej k. 16-17, plan spłat k. 53, zestawienie płatności k. 55, pismo z dnia 4 września 2012r. z potwierdzeniem nadania k. 56-57

Umowa pożyczki została rozwiązana i wierzytelności z niej wynikające stały się w całości wymagalne z dniem 18 października 2012r.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

Podstawę prawną roszczenia stanowił art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić taką samą ilość. Powód zawarł z pozwaną umowę pożyczki w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w sektorze bankowym.

W sprawie pozostawało poza sporem, że strony w dniu 4 listopada 2011r. zawarły umowę pożyczki, z której powód wywodzi swoje roszczenia, oraz że umowa ta z uwagi na naruszenie warunków spłaty została rozwiązana w wyniku wypowiedzenia złożonego przez bank. Możliwość złożenia wypowiedzenia przewidywał pkt 22 umowy pożyczki. Wprawdzie z materiału dowodowego nie wynika, czy wszystkie warunki uprawniające bank do złożenia wypowiedzenia umowy zostały zachowane, jednakże z uwagi na to, że pozwana nie zakwestionowała ani w żaden inny sposób nie odniosła się do kategorycznego twierdzenia powoda, iż umowa została skutecznie rozwiązana, a wierzytelność stała się w całości wymagalna z dniem 18 października 2012r. w oparciu o art. 230 k.p.c. Sąd przyjął tą okoliczność za przyznaną i ujął ją w stanie faktycznym stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia.

Pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady i wysokości oraz podniosła najdalej idący zarzut przedawnienia. Zarzut ten, w świetle ustalonych okoliczności należało uznać za zasadny.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Dla roszczeń zgłoszonych przez powoda znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. Żaden przepis szczególny nie wprowadza innego terminu dla roszczeń z tytułu pożyczki gotówkowej udzielonej przez bank. Nadto niewątpliwie jest, że roszczenia wynikające z tej umowy związane są z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank, co uzasadnia zastosowanie trzyletniego terminu wskazanego w art. 118 k.c.

Roszczenia wynikające z umowy stron stały się wymagalne z dniem rozwiązania umowy w wyniku złożonego przez bank wypowiedzenia, co – jak wskazał powód, a pozwana temu nie zaprzeczyła – nastąpiło w dniu 18 października 2012r. Powód miał zresztą świadomość, że od tej daty należy liczyć bieg terminu przedawnienia, czemu dał wyraz w piśmie procesowym z dnia 18 października 2016r. Twierdzenie powoda, że w tych okolicznościach podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia jest niezasadny, wynika zapewne z omyłki przy wyliczeniu jego biegu. Zastosowanie trzyletniego terminu przedawnienia powoduje, że roszczenie powoda wynikające z umowy pożyczki uległo przedawnieniu z dniem 18 października 2015r. Powód złożył pozew około pół roku później tj. 11

kwietnia 2016r., wobec czego roszczenie było już wówczas przedawnione. Przedawnienie należności głównej pociąga za sobą przedawnienie roszczeń ubocznych.

Marginalnie Sąd wskazuje, iż miał na uwadze, że zgodnie z zestawieniem wpłat przedstawionym przez powoda (k. 55) na poczet zadłużenia z tytułu umowy pożyczki zaliczone były dalsze wpłaty już po rozwiązaniu umowy. Były to wpłaty w kwotach 5.000 zł, 2000 zł, 2500 zł z 2015r. Brak jest jednak żadnych informacji co do źródła pochodzenia tych wpłat, osobie która je dokonała i okoliczności, w jakich doszło do ich przekazania bankowi. Wykluczone jest zatem przyjęcie, że wpłaty te stanowiły choćby niewłaściwe uznanie roszczenia przez pozwaną i przerwały bieg przedawnienia roszczeń wynikających z umowy, w oparciu o art. 123 § 1 pkt 3 k.c. Na tego rodzaju okoliczności strona powodowa będąca reprezentowaną przez zawodowego pełnomocnika się nie powoływała, dlatego tym bardziej nie istniały podstawy do przyjęcia, że doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Z uwagi na skuteczny zarzut przedawnienia Sąd zaniechał weryfikacji, czy i w jakim zakresie roszczenie objęte pozwem istnieje co do wysokości.

Z powyższych względów Sąd powództwo zostało oddalone w całości.